

شیرین عبادی در تجمع ایرانیان در آمستردام

منبع: دویچه وله

شیرین عبادی: بان‌کمون شخصا به ایران سفر کند

در تظاهرات روز شنبه ۲۵ ژوئیه در آمستردام، شیرین عبادی برنده جایزه صلح نوبل، خواستار سفر دبیرکل سازمان ملل متحد به ایران شد. وی همچنین بر لزوم اتحاد گروه‌های مختلف ایرانی تاکید کرد. در حاشیه مراسم با او گفت‌وگویی انجام دادیم.

دویچه‌وله: خانم عبادی، شما در سخنرانی‌ای که در آمستردام انجام دادید، یک خواست جدی را مطرح کردید و آن این بود که بان‌کمون، دبیرکل سازمان ملل، به ایران بیاید و از نزدیک شاهد وقایع ایران باشد. این خواست را چقدر عملی می‌بینید؟

شیرین عبادی: چندین سال است که از سوی شورای حقوق بشر، گزارشگرانی مأمور شده‌اند که به ایران بیایند، ولیکن دولت ایران به اینها اجازه‌ی ورود نمی‌دهد. اما دولت نمی‌تواند جلوی ورود دبیرکل سازمان ملل متحد را بگیرد و ما درخواست کردیم که دبیرکل به ایران بیاید و وضعیت ایران را ببیند و گزارش کند. علت هم این مسئله است که مردم اعتراضاتی دارند. در اعتراضات مسالمت‌آمیز مردم تعدادی جوان کشته شده است. ساعت ۳ صبح به خوابگاه دانشجویان دانشگاه تهران حمله کردند. با شلیک گلوله پنج دانشجو کشته شدند. تعداد زیادی را دستگیر کردند و ما می‌خواهیم که به این گونه امور توسط یک مقام بی‌طرف بین‌المللی رسیدگی بشود و گزارش تهیه بشود.

فکر می‌کنید دولت جمهوری اسلامی در شرایط کنونی اجازه‌ی ورود به آقای بان‌کمون دبیرکل سازمان ملل را خواهد داد؟

دولت ایران عضو سازمان ملل متحد است و نمی‌تواند جلوی ورود دبیرکل سازمان ملل متحد را بگیرد. اگر این کار را بکند، این یک دلیل محکم خواهد بود بر اینکه آنچه مردم در ایران می‌گویند اتفاق افتاده و خشونت‌های دولتی کاملاً به اثبات می‌رسد.

و در آن صورت چه نتیجه‌ی عملی عاید ملت خواهد شد؟
مهم‌ترین مسئله این است که حقانیت مردم ایران نه فقط بوسیله‌ی

مردم، بلکه بوسیله‌ی مراجع بیطرف ثابت بشود. نقض حقوق بشر طبیعتاً ضمانت اجرای متعددی دارد، از دادگاه‌های بین‌المللی گرفته تا تحریم‌های سیاسی و منزوی کردن کشوری که به قوانین حقوق بین‌الملل بی‌اعتناست. بنابراین در درجه‌ی اول ما می‌خواهیم که حقیقت بوسیله‌ی مقامات بیطرف بین‌المللی روشن بشود و آنوقت برحسب مورد، مقامات بین‌المللی می‌توانند تصمیماتی متناسب با آن بگیرند.

خانم عبادی مسئله‌ای که الان، بخصوص اینروزها، مردم داخل ایران با آن روبه‌رو هستند، این است که بتدریج پیکرهای کسانی که در تظاهرات اعتراضی اخیر کشته شده‌اند به خانواده‌هایشان تحویل داده می‌شود و بسیاری از خانواده‌ها هراس دارند از اینکه نام فرزندان کشته‌شده‌شان را اعلام کنند. الان هم من دیدم که یکی از این خانواده‌ها می‌خواستند با شما صحبت بکنند و از شما می‌پرسیدند که چه کمکی از دست شما برمی‌آید. شما چه کمکی می‌توانید بکنید و چه توصیه‌ای دارید به خانواده‌هایی که از اعلام کردن نام فرزندان کشته‌شده‌شان ترس دارند؟

آیا بالاتر از سیاهی هم رنگی هست؟ کسی که جوان بیگناهِش را از دست می‌دهد، آن خانواده دیگر از چه می‌ترسد؟ آیا چیز دیگری بالاتر از جان فرزند هست که بخواهد از دست بدهد؟ بنابراین توصیه‌ی من این است، مردم نترسند، اعلام بکنند و بدانند که ترس مردم است که به حکومت اجازه می‌دهد از قانون تخطی کند و این گونه جوانان را بکشد و حدود یکماه جنازه‌های آنها را در سردخانه‌ها پنهان بکند و به خانواده‌ها اطلاع ندهد. همین ترس است که باعث تخریب حکومت شده است.

اینجا در آمستردام ما شاهد حضور گروه‌های مختلف ایرانی از طیف‌های فکری و سیاسی گوناگون در تظاهرات بودیم. شما هم درسرخناتان خواستار اتحاد همه‌ی ایرانیان شده‌اید. فکر می‌کنید جنبش کنونی ایران این ظرفیت را دارد که بتواند تمام گروه‌های سیاسی و مدنی متفاوت را حول یک خواسته‌ی مشخص متمرکز و متحد بکند؟

تا الان که خوشبختانه این پتانسیل و ظرفیت وجود داشته است. یعنی ما شاهدیم که گروه‌های مختلف با طرز تفکرهای گوناگون، همه یک مسئله را عنوان می‌کنند و آن این است که انتخابات ایران بایستی باطل بشود و انتخابات دیگری تحت نظارت مراجع بیطرف برگزار بشود. بنابراین مردم ایران بلوغ سیاسی خودشان را در تظاهرات مسالمت‌آمیز و در اتحادشان برای دموکراسی پیشرفته‌تر در ایران نشان داده‌اند. من امیدوارم که این وحدت سالیان سال حفظ بشود.

فکر می‌کنید این اتحاد و یکپارچگی‌ای که در بین گروه‌های مختلف

سیاسی به نظر شما بوجود آمده است، آیا این بار می‌تواند این جنبش را به نتیجه برساند؟

جامعه‌شناسی سیاسی و تاریخ به ما نشان داده است که هر وقت مردم یک کشور به صورت متحد و یکپارچه چیزی را بخواهند به آن خواهند رسید. خواست مردم در ایران دموکراسی پیشرفته‌تر است. این را به طریق مسالمت‌آمیز بیان کرده‌اند و خواست خود را فراموش نمی‌کنند. مردم علی‌رغم خشونت دولتی که بر آنان می‌رود، می‌دانند که به این خواست خواهند رسید. البته در جریان‌ات اجتماعی و سیاسی هیچ وقت نمی‌شود زمانی محدود و مشخص را تعیین کرد و گفت، مثلاً تا سه روز دیگر یا تا سه ماه دیگر یا تا سه سال دیگر. ولیکن می‌دانم که مردم به‌رحال پیروز خواهند بود. اتحاد ما ضامن پیروزی ماست. تا زمانی که متحدیم، پیروز خواهیم شد.

مصاحبه‌گر: میترا شجاعی
تحریریه: کیواندخت قهاری